

Дівчата запізнюються

Джаклін Вілсон

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Час додому

В автобусі я не знала, коло кого сідати. Надін зайшла першою і майже демонстративно вместилася на одній половинці подвійного сидіння. Я збиралася сісти навпроти, та раптом відчула себе зрадницею. З Надін ми дружили з п'яти років! А Рассела я знала менше години! Тож я крутнулася на підборах й плюхнулась поруч із Надін. Рассел прилаштувався навпроти. Він нахилився вперед, щоби продовжити розмову, та якась старенька пані коло нього все пирхала і буркотіла, тож він просто сів рівно й усміхався.

Зате ми з Надін могли поговорити.

— Оце так, а я ще вважала, що Маґда швидко чіпляє хлопців! — пробурмотіла Надін. — Вочевидь, ми всі недооцінили твої приворотні здібності, Еллі.

— Я тут ні до чого! — прошепотіла я у відповідь.

— Не придурюйся, це все твої швидкі погляди там, у «МакДональдзі».

— Я ж мусила дивитися на того, кого малювала! І хай там як, а він перший почав мене малювати. Це він на мене витріщався.

— Ну добре, а що зараз? Ти збираєшся з ним ходити?

— Не знаю. Не думаю, що він мене запросить. Він просто поводиться по-товариськи через малювання...

— Еллі! Ти що — дурепа? Та він же на тебе запав!

— Ти справді так вважаєш? — втішено прошепотіла я.

Надін зітхнула.

— Слухай, я вийду з автобуса раніше і пройду по Вестон-авеню пішки, ОК? Не хочу бути довгоносою Варварою.

— Ти не мусиш!

— Та ну, не буду ж я стояти і смоктати зламаного нігтя, доки ви з Расселом лизатиметесь на ґанку.

— Я не лизатимусь! — вигукнула я, забувши, що треба шепотіти. Надін заїхала мені ліктем у ребра. Рассел дивився просто на мене. Господи, невже він чув?

— Чому б і ні, — прошепотіла Надін.

— Я не впевнена, що хочу.

— Він тобі не подобається?

— Я... я не знаю, — пробекала я. — А ти як гадаєш, Надді?

— Ну, він нормальний. Але трохи не мій типаж.

— Вважаєш його гарненьким?

— Типу того. Ну, він не повний придурок, але через цю жахливу шкільну форму більшого й не скажеш.

— Надін, коли ти цілувалася... ну, коли вперше цілуєшся, то чи обов'язково користуватись язиком?

— Якщо хочеш.

— Я не знаю, чого хочу...

Так і було. Я завжди мріяла про романтичні пригоди, та ось тепер, коли нарешті вони мали початися, я була приголомшена і навіть налякана. Я вже майже шкодувала, що Рассел не запав на Магду чи Надін. Тобто ні, не шкодувала. Я хотіла би, щоб Рассел ніколи не починав мене малювати й тепер ми з Надін поверталися із чудових нормальних дівчачих походеньок.

— Наша зупинка — виходимо, — скомандувала Надін.

— Може, він поїде далі? — з надією припустила я.

— Не будь дурною, Еллі. Глянь, він теж підводиться.

— Надін, не йди через Вестон-авеню. Ходи зі мною, повз мій будинок, будь ласка! Не хочу залишатися з ним наодинці, — люто сичала я.

— Не будь дитиною, Еллі!

От у цьому й проблема — краще не дорослішати.

Отож ми зійшли з автобуса — Надін, Рассел і я.

— Ну, чао, друзі! — махнула ручкою Надін.

– Надін!

– Побачимось завтра, Еллі! – невблаганно сказала подруга, а потім кивнула Расселові.

– Бувай, Надін, радий знайомству, – відповів Рассел і глянув на мене: – Нам куди?

– Можемо пройти з Надін, – відчайдушно зойкнула я.

Та Надін уже хутенько поцокала підборами геть.

– Я тебе проведу, – сказав Рассел. – Може, ще погуляємо?

– Ну... – завагалася я.

Годинник на моїй руці цокав не так гучно, як підбори Надін, але я й без нього розуміла, що вже стає поночі. Навіть не стає, а просто – поночі, ще й добряче. Дівчина запізнюється – це про мене. Я мушу йти додому! Нехай проведе мене до дверей, я цьомкну його у щічку на порозі й зникну. Чудовий план! Я так хотіла...

Але не цього хотів Рассел.

– Гайда, Еллі! – він роззирнувся довкола. – То там парк, за рогом? Ходімо, покажеш мені, де маленька Еллі качок годувала.

– Нема там качок. І ставка нема – гойдалка тільки, – буркнула я.

– Гойдалка – це ще краще! Погойдаємось хвилин п'ять – десять максимум? Згода?

Я мимоволі кивнула. І ми пішли до парку. Рассел йшов усе ближче до мене, потім простягнув руку і узяв мою долоню у свою.

Господи, я не знала, що діяти з пальцями! Вони застигли якось незручно, але якби я їх випростала, то ніби відповіла би на його потиск, наче це заохочення. І тут моя долоня почала пітніти. Чи це його? Який жаль, що це не холодний зимовий вечір – мені так бракує рукавичок!

Але була весна і мені було неприємно спекотно у Омлетиковому джемпері. Що я роблю? Я хочу додому, вже дуже пізно! Матиму неприємності...

– Мені вже скоро час, Расселе, справді, – сказала я.

- Звісно, мені теж.
- А де ти живеш?
- Тут, недалечко.
- А ось і ні! – заперечила я. – Ти навіть не знаєш, де тут парк.
- Ну, він – отам, – сказав Рассел і махнув рукою вбік.
- А ось і неправда. Давай, кажи, де ти насправді живеш!
- Коло парку.
- Брехло!
- Ні, таки коло парку. Пембриджського, – зізнався хлопець.
- Але ж це за багато миль звідси!

А ще це був заможний район з великими старовинними вікторіанськими садибами. Мене колись запросили на вечірку в тому районі. Пригадую, мене вразили вітражі у вітальні, я не здивувалася б, якби у інших кімнатах виявився вівтар, як у церкві. Найдорожчі будинки стояли саме в околицях парку – великі, мов церкви, і майже такі ж поважні. І ось я йду рука в руку з хлопцем із Галмерського Коледжу, який живе в одній з тих садиб...

– У садибі живеш?

– Та живу, частково. Ми на першому поверсі мешкаємо, а ще наша – чверть саду. Увесь будинок поділено. І мою сім'ю теж. Я тепер живу з татом, а моя сестра – з мамою. Ще з нами живе татова нова дівчина, але на неї і слів шкода. Надіюся, вона скоро злиняє. Не хочу я такої мачухи.

– А у мене є мачуха. Вона нормальна. Спершу ми лаялися, але тепер порозумілись, – сказала я.

Здається, порозумінню кінець – якщо я тільки не поверну додому просто зараз. Вона вже хвилюється, мабуть...

– Ну я із Синтією не порозуміюся ніколи! Мабуть, мій тато збожеволів, коли зв'язався з цією Свинтією. Нам удвох було добре – мені з татом, ніби ми двоє старих друзяк. Але потім з'явилася вона, і тепер вона постійно з ним. Гидота. Тому тепер я й намагаюся не

надто часто маячити вдома. Кому захочеться сидіти в одній кімнаті з татом, який із подружкою лижеться на дивані, наче шмаркатий підліток.

– Вони це роблять у тебе на очах? Це огидно!

– Ну, щоразу, як я виходжу з кімнати. А тоді, коли я заходжу, вони сахаються. Таке враження, що це я – батько. Отож я сиджу у своїй кімнаті – маюю, домашку роблю. Всіляке таке. Але іноді це мені набридає і я мандрую.

– А друзів ти маєш?

– Так, цілу купу. У школі мені добре – у нас є невеличка компанія і ми тусуємось. А ось поза школою... Розумієш, у Галмері два типи учнів. Перший – це заучки, які постійно щось зубрядь і тільки й мріють, щоби бути найкращими у класі. Усі їхні розваги – це порнуха в інтернеті. А другий тип – це золота молодь. Вони ходять на всі вечірки, мають усіх дівчат, яких хочуть, пиячать і сидять на наркоті. Ну а я занадто боязкий і незграбний, щоби до них приєднатись.

– І зовсім ти не незграбний, – сказала я.

– Розумієш, у хлопців усе трохи не так. Ти можеш мати друзів, але ні з ким не можеш бути по-справжньому близьким. Хіба що ти гей. А я не гей. Дарма, що ти там чула про те, що робиться у Галмері за велопарковками...

Я захихотіла. Зовсім нещодавно Маґда переповідала нам свою розмову з восьмикласником з Галмеру, який божився, що половина одинадцятикласників після уроків жмуться за стоянкою для велосипедів.

– Було би чудово мати таких друзів, як ти і ті двоє дівчат.

– Їх звуть Надін і Маґда. Так, вони – мої найкращі подруги.

– Я котру з них ти любиш більше?

– Обох.

– І ви ні разу не сварилися?

– Ну, ми іноді сперечаємось. А минулого року Надін гуляла з одним химерним хлопцем, тож ми її майже не бачили... Але тепер у нас все гаразд, – сказала я і схрестила пальці на вільній руці.

Ми все ще трималися за руки, хоча долоні відчутно спітніли. Ми вже майже дійшли до парку. Ще хвилина-дві, гойднемося на гойдалці раз чи двічі – і додому!

– А тепер у Надін є хлопець?

– Ні.

– Зате б'юся об заклад, що у тої другої є, тої жвавої руденької?

– У Магди? Ні, у неї теж зараз немає хлопця.

– А ти як, Еллі?

Я помовчала, а потім хитнула головою.

– Чудово, отже ти... могла би часом зі мною ходити?

– Я і так ось їду з тобою.

– Я про те, щоби сходити на піцу чи в кіно, чи ще кудись.

– ОК.

– Завтра?

– Якщо хочеш.

– О сьомій. Можемо знову перетнутися в тому торгівельному центрі. Я малюватиму в блокноті – це якби ти забула, який я з себе, – засміявся Рассел.

– Добре, – нетерпляче кивнула я, – а зараз я краще додому піду. Уже дуже пізно.

– Та ні, не пізно! Глянь, он іще діти граються.

І справді, купка дітлахів крутилася на каруселі, передаючи по колу пачку чипсів і пляшку «Кока-коли».

– Справді, ще не дуууже пізно, – визнала я. – Але я вже давно мала бути вдома.

– Але ж ми ще не погойдались. Давай, Еллі, погойдаємось і – гайда.

– Та ОК вже! Одне-єдине коротесеньке гойдання і я – додому!

– Обіцяю. Мені подобається, як ти говориш, Еллі. Ти не така, як інші дівчата.

Ми йшли вже підрослою травою навскоси до майданчика. Пощастило, що я не взула підборів. Я взагалі була у старезних кросівках з майже стертими підошвами – та зараз почувалася у них так, ніби вистрибую на хмарці. Збулося! Я – та сама Еллі, і я крокую рука в руку з хлопцем, якому подобається, що я не така, як інші! Я подобаюся йому-у-у-у-у.

Ось ми й біля гойдалки. Мені пригадалися часи, коли я була тут досі. Спершу з мамою. Мені й досі серце стискається, як про неї згадую. Мені постійно її бракуватиме і вона завжди буде для мене на першому місці. Потім мене водив на гойдалку тато – він штовхав мене так високо, що я боялася – ось-ось і сонечком пролетчу над перекладиною, замкнувши на гойдалці коло... Тепер тато так само розгойдує Омлетика і той одного разу таки бебехнувся й мало не розтовкся на омлет, відповідно до свого імені. А ще ми буваємо тут з Магдою та Надін – коли літо й тепло – і подовгу теревенимо, обговорюючи різні вбрання, макіяж, зачіски, рок-зірок і... хлопців.

І ось я тут разом з хлопцем. Він гойдається – я теж гойдаюсь. І гойдаюсь, і гойдаюсь, доки мої кросівки не злітають вище силуетів далеких тополь. Я закинула голову назад, щоби розгойдатися ще дужче, але раптом у голові запаморочилось і я мусила зупинитись, а коли вже зіскочила з гойдалки – то сама загойдалася, утративши рівновагу.

– Уууупс! – це Рассел швидко зорієнтувався й підтримав мене, щоби не впала. – Ти в нормі, Еллі?

А тоді, перш ніж я отямилася, він схилив обличчя і поцілував мене. Наші губи на мить торкнулися і розлучились. Ми сахнулись, я часто-часто закліпала під раптово запрілими окулярами.

– Ой, Еллі! – сказав Рассел і знову мене поцілував. Цього разу по-справжньому, з притиском, чуттєвими губами – як слід. Я й

подумати не могла, що це таке дивне і химерне відчуття. Від нього мені ще більше запаморочилося в голові. Я схилилася на нього, а він пригорнув мене ще міцніше.

Раптом на нас щось бризнуло. Невже дощ? А ось щось упало на плече – сніжинка?

І регіт.

Я відштовхнула Рассела. Нас оточили дітлахи – вони бризкалися «Кока-колою» і кидалися шматочками чипсів.

– Лизь-дрись, подивись! – заспівали вони хором.

– Ану відваліть, – гаркнув Рассел і малеча розбіглася.

У його волоссі застрягла ціла чипсинка, наче прикраса. Я дістала її та викинула геть – ми обоє захихотіли.

– Давай знайдемо трохи надійніше місце, – сказав Рассел і взяв мене за руку. – Отам за тополями?

– Ні, я справді вже повинна повертатися додому.

– Ой, та ну, Еллі, будь ласка!

– Вже точно час додому.

– Ти як Анді-Панді. Знаєш оті старі передачі «З мамою біля екрана»? Я любив їх, як був малим, – зізнався Рассел.

– Я теж! Але «Вулицю Сезам» дужче.

– Я так само. Постійно малював її героїв фломастерами. Усі мої знайомі в садочку благали, щоб я намалював їм ексклюзивний портрет Великої Пташки-Жовташки.

– Для мене тобі доведеться малювати Печивного монстра – він мій улюблений.

– А як тобі оті старі випуски «Мистецького десанту», які вела Зоуї Болл? 2

– Так, я їх обожнювала.

– У моєму класі один чувак повернутий на Зоуї. Заплатив мені п'ять фунтів за портрет, на якому вона його обіймає.

– Слухай, а це ідея! У мене всі однокласниці поведені на Леонардо Ді Капріо. Я могла би малювати його портрети і заробити статок! – засміялася я.

– Дехто з моїх знайомих вважає, що я трохи на нього схожий. А ти як думаєш, Еллі? Ну, оця моя зачіска і риси обличчя... – запитав Рассел. – Як гадаєш?

Я щось пробурмотіла у відповідь. Він анітрохи не був схожий на Леонардо. Добре, що Надін з Магдою цього не чули, а то би не стримали реготу. Гойдалка лишилася далеко позаду, ми опинилися за деревами і там було справді темно.

– Ой, Еллі, – озвався Рассел.

Це сто відсотків був сигнал до наступного поцілунку. Цього разу я була готова. Підвела обличчя вгору, щоб окуляри не заважали. Мені подобалося, як він цілується. Ми з Деном якось цілувалися, але то були дитячі забавки, порівняно з цим. Расселові поцілунки були справжніми, дорослими і бентежними.

Аж раптом вони стали занадто дорослими і надміру бентежними. Його долоні, які блукали моєю спиною, потяглися наперед.

– Расселе, ні!

– Будь ласка, просто... Будь ласка...

Тепер його пальці інтенсивно пестили Омлетиковий джемпер. Мені подобалось це відчуття. Страшно не було, а ще я не хотіла, щоб він вважав мене занадто затиснутою і нудною. Але чи треба заходити одразу так далеко?..

Аж раптом я згадала про носовички! Оті самі, які я позапихала у чашечки ліфчика перед виходом з дому, щоб не дуже виділялися груди. Я б умерла, якби він поліз під светр і дістав звідти носовичок!

– Прошу, Расселе, не треба! Мені пора додому! – я м'яко відсторонила його.

- Ну, Еллі!
- Ні – значить ні! Котра година? – наполягала я.
- Він глянув на годинник.
- От біда! Нічого не бачу через цю темряву.
- Расселе, будь ласка...
- Ну гаразд, гаразд! Лише тільки щойно одинадцята.
- Що? Не бреші!
- Десять хвилин на дванадцяті.
- О, Господи! Що я маю робити? – зойкнула я.
- Гей, слухай, насправді не так і пізно. Не панікуй. Зачекай ще трошечки... заради мене.
- Я мушу бігти.
- То я побіжу з тобою, – відповів хлопець. – Проведу тебе додому біжком. А хочеш, я поясню твоїм домашнім, що це моя провина?
- І що ти скажеш? Що ми пішли в парк поцілуватися і втратили відчуття часу?
- Ну, щось типу такого, тільки без поцілунків.
- Моєму татові?
- А що, він із тих злючих старомодних татів з твердими моральними засадами? – перепитав Рассел. – Тоді я краще не аж до самого дому тебе проведу, гаразд?
- Гарна ідея, – пирхнула я. – Ти взагалі вже маєш їхати до Пембриджу, туди більше години добиратись. Я не певна, що й автобуси о цій порі ходять!
- То візьму таксі. Не проблема. І я жартував, Еллі. Ясна річ, я не дозволю тобі валандатися містом у таку пору. Тільки трохи пригальмуй, бо я за тобою не встигаю. З мене нікчемний бігун.
- З мене теж! – пропихкала я і трохи вповільнилася, бо у мене вже мало серце з грудей не вискакувало від узятого темпу, а спиною стікав піт. Господи, якщо ти є, нехай мій дезодорант мене не

підведе, благаю! Інакше я перетворюся на смердючу Еллі...

– Значить, ти не дуже спортивна дівчина? Не одна з тих затятих хокеїсток?

– Ненавиджу хокей. Ми з Магдою та Надін постійно шлангуємо, коли за програмою треба грати, – я надсадно хапнула ротом повітря.
– Так, Расселе, я перепочила і знову можу бігти. Чверть по ахтижнадцятій! І як я могла так затриматись?

– Просто компанія підібралася надто гарна, Еллі, – пожартував Рассел. – А що, твій тато серйозно засмутиться?

А хіба ж я знаю? Я ще ніколи аж так довго не затримувалася. Ми з Деном навіть на справжні побачення не ходили. До того ж, знаючи Дена, жоден батько не переймався би тим, що робить із ним його дочка. У Дена на чолі було написано, що він дундук. Твердобий, як замкові мури. Він червонів по самі вуха, щойно ми надто близько всідалися коло телека. Якби ми поцілувалися, як оце я з Расселом, то він би закипів і вибухнув. Розлетівся би на друзки, як дівчина з того жахастика – «Дівчата запізнаються»... Ось тепер і я одна з тих дівчат, які запізнаються. Я вже навіть більш ніж запізналася, тобто, запізналася запізнаватись, і тато з Анною вже певно місця собі не знаходять. І вони не заспокоються, навіть якщо я їм розповім правду і нічого, крім правди. Гаразд, придумаємо казку-відмазку. Скажу, що поїхала до Надін і вона включила на відику свій улюблений жахастик – «Дівчата запізнаються», і він був такий захопливий, що я просто не могла відірватися від екрана й забулася, котра година. І це майже щира правда! Я справді якось дивилася це кіно у Надін. Вони повірять. Звісно, переживатимуть і все таке, дивуватимуться, що я не зателефонувала. ОК. ОК, я намагалася подзвонити, скажу я їм, але було зайнято. Ні, не так! У Надін телефон зламався. І мобілка її тата. А може, сказати, що на дах їхнього будинку висадилися маленькі зелені чоловічки і вивели з ладу всі телефони у околиці?

Аж ось і моя вулиця.

– Тепер, Расселе, краще тобі піти, будь ласка, – сказала я.
– Але ж я хочу допомогти і все пояснити твоєму татові.
– Ні! Я збираюся сказати йому, що була у Надін, – заперечила я.
– Ну-бо, Расселе, їдь додому!

– Ну тоді гаразд, – здався він. – Але тільки після поцілунку! Ходи сюди, ти й так запізналася, ще одна зайва секунда тобі не зашкодить.

Він обійняв мене. Я взагалі захекалася, а цей поцілунок був такий приголомшливий, що я просто перестала дихати! Коли він нарешті відпустив мене, я хапала ротом повітря, наче золота рибка.

– Ой, Еллі, – видихнув Рассел і спробував знову мене зловити.

– Ні! Я мушу бігти. Бувай, Расселе, па-па!

Я викрутилася з обіймів і побігла вулицею до свого будинку. Бігла й бігла – всю дорогу, яка лишилася. Господи, що я казатиму? Думай, Еллі, думай... Глибокий вдих... А раптом вони рано полягали? Тоді все гаразд. Ех, кого я дурю! Внизу горить світло...

Я вставила ключ у замок, але не встигла його повернути, як тато шарпнув двері зсередини. Він іскрив.

– Еллі! Де в дідька тебе носило?!

– Ой, Еллі, ми вже не знали, що й думати! – Анна затигла мене в коридор і пригорнула. І то так, ніби справді-пресправді раділа, що я жива-здорова. Але щойно вона випустила мене з обіймів, одразу стала люта, як і тато: – Чого ти не подзвонила?! Той магазин починається о дев'ятій!

– Вибачте, мені дуже прикро... Ми просто потім ще пішли в «МакДональдз»... Я, Маґда і Надін... – пробелькотіла я.

– І?.. – прогрімотів тато.

– І ми забалакалися. Знаєте, як вона буває, – я переконливо розвела руками.

– Не знаю я, як воно буває, Еллі, – гаркнув тато. – Не думав я, що дочекаюся такого від тебе! Ти не уявляєш, що ми тут пережили!

– Мені прикро. Слухайте, я втомилася, давайте ляжемо спати, а?

– Не так швидко! – пирхнув тато. – Ми мусимо з'ясувати все зараз і назавжди!

– Послухай, а може справді підемо спати, а завтра на свіжу голову все обговоримо? – несподівано погодилась Анна.

– На Бога, та ж ти проревіла цілу годину безперестанку! – вигукнув тато.

Я витріщилася на Анну. Вона мала червоні очі.

– Чому ти плакала? – здивувалася я. – Ну, тобто, я розумію, що ви розізлилися, але щоб отак засмутитись?..

– Наша тринадцятирічна дочка поночі невідомо де, майже на дві години запізнюється додому! Отямся, Еллі! – промовив тато і пішов на кухню ставити чайник. Дістав з полиці кавові чашки і з розмаху швиргонув їх на стіл. Так, ніби волів мене отак пожбурити з досади.

– Слухайте, я справді не розумію, чого ти на мене напався, тату. ОК, визнаю – я пізно прийшла додому, але ж це не такий страшний злочин, правда? Ти і сам частенько приходиш додому близько опівночі...

– Не забивай мені баки, Еллі, – сказав тато. – Краще зізнавайся, де ти була?

– Ти ж знаєш, що я була у «Флаверфілдзі», а потім у «МакДональдзі». Ви так поводитесь, наче я цілу ніч ковтала пігулки на якійсь вечірці з оргією!

– Де ти була після «МакДональдза»?

– Ну, ми там були дуже довго...

– Хто це – ми?

– Ну, тату! Надін, Магда і я, чесно!

– А що ти робила потім?

– Ну, Магда подалася додому, а ми з Надін поїхали автобусом. Я зазирнула до Надін додому, те-се, а потім вона ввімкнула своє улюблене кіно «Дівчата запізнюються». Здається, я трохи

засиділася, бозна-чому, бо ви ж знаєте, що я взагалі-то терпіти не можу жахастики, а цей був особливо химерним...

Тато й Анна витріщилися на мене. Але мене вже було не зупинити, я розводилася про кіно, вигадувала деталі. Закипів чайник. Тато виглядав так, наче пара ось-ось заструменить йому з вух. Він з такою люттю готував напій, що забризкав кавою весь стіл.

– Отже, ти була у Надін? – спитав він.

– Так.

– Ох, Еллі... – зітхнула Анна.

• • •

Далі — у повній книжці «Дівчата запізнюються».

nashaknyga.com.ua